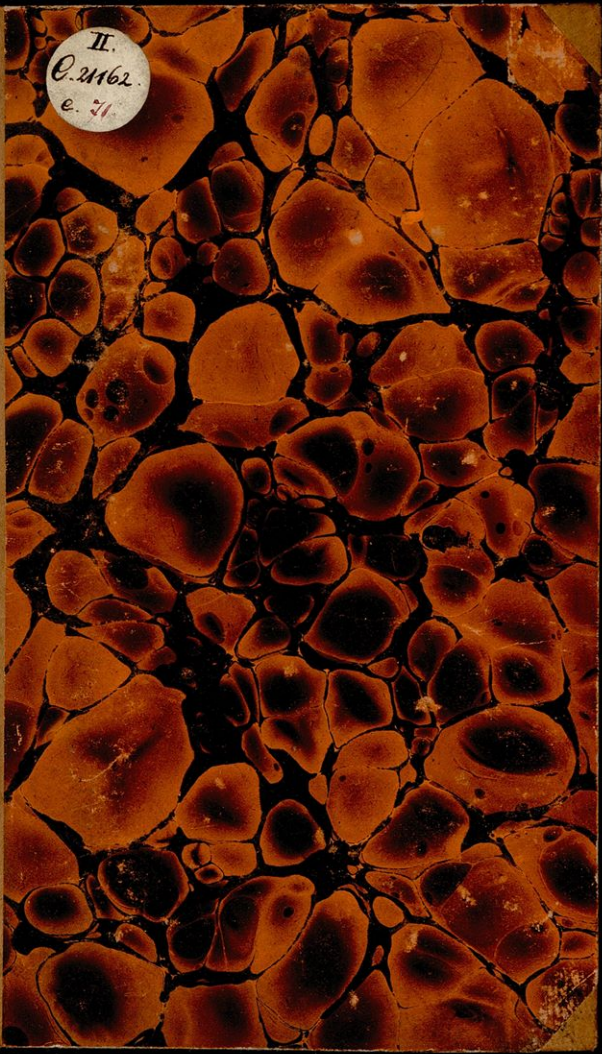
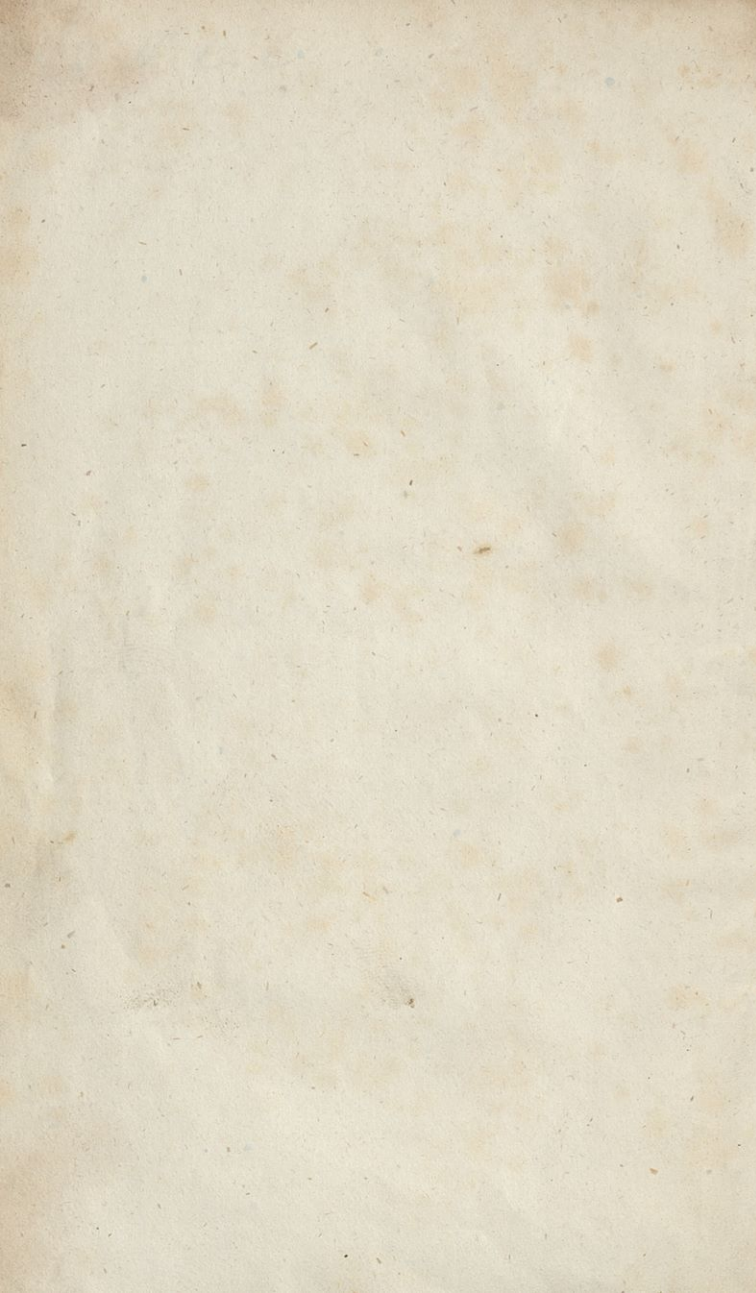

II.
P. 21162.
e. 71.

21162. II. C. e

Guilija Koscan

MESINSKA NEVESTA.

Tragedija.

Spisal

Miroslav Šiler.

Prestavil iz nemškiga jezika

Jovan Koseski — Vesel.

Osóbe.

Dona Izabela, kneginja Mesinska	} njena sinova.	Diego
Don Manvel		Pòsli
Don Cezar		Kor.
Beatrica		Starašini Mesinski.

Igrališe je sò stebri okrožena široka dvorana, na vsaki strani je vhod, sredne dvokrilne vrata peljejo v hišno kapelo.

Dona Izabela v celo žalnim oblačilu; krog nje stojé mesinski starašini.

Izabela.

Ne lastne želje, sila me primora,
O sive glave mesta tega! zdaj
Stopiti k vam iz tihotajnih izb
Staniša svojiga, in gledu možkim
Razkriti lice žalovavno svoje.
Prav bilo bi, de vdova, ki je moža
Zgubila, čast in svit življenja svôga,
Osobo černo, v mrak zavito, vidu
Posvetnim skrila bi v ozidju nemim;

Alj nesprosljivo, silovito tira
 Na zabljeno svitlobo sončno me
 Trenutja tega moč zapovedljiva.

Premenula ni dvakrat luna lic,
 Kar nesla sim k pokoju zadnemu
 Kneževskega zaročnika, ki krepko
 Vladaje tim ukazoval je mestu,
 Z junaško vas branivši desno svojo
 Sovražniga sosedstva krog in krog.
 On mertev je, pa duh njegov živi
 V junaški dvojei veličestnih sinov,
 Dežele vaše slava in ponos.

Vi ste ju vidli rasti med seboj
 Kreposti čverste, tode iz koréna
 Neznaniga pomembonosno rasel
 Je z njima tudi bratočert nesrečen,
 Edinost nju detinstva podkopaje,
 In je v resnôbi let zoril prestrašno.
 Nikdar ju složnih nisim vidila,
 Na persih téh dojila sim obá,
 Enako serčno za obá skerbela,
 In vém de živo ljubita obá me.
 Le samo v tim nagibu sta enaka,
 Vse drugo je med njima boj kervavi.

Scer, ko je oče strahovavno vladal,
 Je kri krotil togotnikov kipečo
 S pravico strašno ójstrosti enake,
 In pod železnim jarmam iste teže
 Uklanjal je edinši terme glave.
 Z orožjem nista bližati se smela,
 Pod eno streho ne čez noč ostati;
 Zaviral tako je s povelji čverstim
 Sirovo djanje divjiga nagiba,
 V globokimu pa nédru nepoboljšan
 Je pustil čert — Močán ne meni se,
 De bi zamašil slab izvirk previdno,
 Kér toku krepko braniti zamore.

Kar moralo, je prišlo. Ko je stisnul
 Očesi v smert, in ju njegova roka
 Ni več krotila, šine stara jeza,
 Očitniga se plamena zažgavši,
 Na svitlo kakor ognja žar zatert.

Tu pravim vam, kar pričali ste sami,
 Delilo se je mesto, bratobor,
 Občinskemu prepiru geslo strašno
 Nature svete zvezi vse razdene,
 Meč treši v meč, boriše grad je bil,
 In kri je tekla clo v pohištvu temu.
 De pokne vez države, ste se bali,
 In meni serce pokalo je v persih —
 Vi čutili ste stisk občinski samo,
 Ne menši se za materno britkost,
 In pridši tak nemilo ste mi rekli:
 „Ti vidiš de sovražtvo tvojih sinov
 Delí v gradjanski divji svadi mesto,
 Ki od soseda zliga krog in krog
 Omreženo le složno zgub se varje.
 Ti mati si! Tedaj preskerbi, de
 Umiriš sinov svojih boj kervavi.
 Kaj nam je mar, nam mirnim, pravde knežke?
 Se bomo klali mi, kér se serdito
 Prepirata med sabo sina tvoja?
 Pomagali brez nju si bomo sami,
 Zaúpali se drugim gospodarju,
 Ki zna in če utverdití nam blagor.“

Tak rekli ste, sirovi, brez prevdarka,
 Skerbé le za-se in za mesto svoje,
 In tak nadlogo občjo zavalili
 Na serce to, ki z materno britkostjo
 Do verha že preteženo je bilo.
 Neúpaniga sim se zdaj lotila,
 In mir klicaje vergla med serdita
 Z razterganim se sercam maternim —
 Neutrudena, neostrašena temu
 In unimu sim naročavala,
 In glejte! s prošnjo serčno sim dosegla,
 De sta dovoljna v mestu tim mesinskim
 Se viditi, v očetovim pohištvu
 Pogovoriti se med sabo mirno,
 Kar se po smerti kneza ni zgodilo.

Dans je ta dan. Poslanca pričakujem,
 Ki nju dohod oznaniti mi dojde.
 Pripravite se, vladnike sprejeti
 Spoštljivo, kakor gré podložniku.

Dolžnosti svoje spolnite na tanjko
 In pustite za drugo nam skerbeti.
 Poguben tej deželi mojih sinov
 Prepír je bil, in samima poguba;
 Dovolj sta močna zdaj ko sta edina,
 Vas proti svetu celimu braniti,
 In — proti vam pravico si dobiti.

(Molcé, roke na persih, odidejo starišini. *Izabela* migne služabniku, ki postojí.)

Izabela. Diego.

Izabela.

Diego!

Diego.

Kaj ukaže kneginja?

Izabela.

Doskušen sluga! Serca cvet! Pristopi!
 Delíl si mojo žalost in britkost,
 Raduj se z mano moje sreče tudi.
 Zaúpala sim tvojim zvestim persam
 Skrivnosti svete, britko sladke svoje.
 Glej, čas je prišel, de jih celim svetu
 Na znanje dati, razodeti smem.
 Predolgo že, kér je zapovedljivo
 Nad mano tuja volja vladala,
 Zatirala sim silni mik natore,
 Slobodno zdaj oglasiti se smé.
 Še dans ta dan bo serce zadovoljno,
 In hiša ta, predolgo prazna bivši,
 Vse splohno združi, kar je meni drago.

Tedaj korake starosti težavne
 Oberni v dobro znani samostan,
 Ki milo mojo blagotino hrani.
 Ti bil si, zvesta duša, ki si jo,
 S postrežbo tužno tužni pomagaje,
 Otel mi tje, za bolji čas jo skrivši.
 Vesel mi, srečni, dans nazaj pripélji
 Zastavo mojo drago!

(V delji se trombe oglasijo)

Hiti, hiti!

Stopinje nej veselje ti omladi.

Bogov vojaških se razlega glas,
Ki mi dohod oznani sinov mojih.

(Diego odide. Gódba zapoje tudi iz nasprotné strani, ter se tu in tam čedalej bolj bliža.)

Izabela.

Mesina vsa je kviško — Čuj! Vihar

Donéčih glasov bliža se vervraje —

Sta ona! Serce materno bijoče

Oblast in slast njihove bliže čuti.

Gotovo sta! O, draga sina moja!

(Urno odide.)

Kor nastopi.

Razdeljen je v dve polovini, ki ob enim iz nasprotnih strani, prva iz zadniga, druga iz predniga stana pridši, krog igrališa koráčite in se vsaka na svoji strani vred postavite. V prvi polovini so starši, v drugi mlajši vitezi, po barvah in nošnjah različni. Ko sta si kora nasprot, utihne popotnica in voditelja začneta govoriti.

Opomba. Po navadi obseže vsaka polovina 12 vitezov — imenitniši besedovavci so v prvi: Kajetan, Berengar, Manfred in Tristan, v drugi: Bohemund, Roger in Hipolit, kakor se sledé vidi.

Pervi kor (Kajetan).

Tebe spoštljivo pozdravim,
Krasna dvorana,
Mojih vladarjev
Zibka kneževska,
Stebtram ponosno naložen oblók!

Mirno počivaj

V nožnici meč!

Léži zvezana zunaj

Boja gnusoba gadolasata!

Hiše gostivne

Nedotíkljive vrata

Varje prisega, Erinije hči,

Naj grozovitniši boginja tmíne!

Drugi kor (Bohemund).

V nédru mi vnema se serce serdito,
Stisnjena pest je pripravljena v boj,

Glavo Meduzino vidim očito,
 Vražnika svôga priskuten roj.
 Alj dovolim besede mu slavo?
 Komaj tolažim kipečo kri.
 Jezi podati se bilo bi pravo —
 Tode varhinja tega grada,
 Ojstra Erinija me straši,
 Ino premirja Božjiga vlada.

Pervi kor (Kajetan).

Modro zavedenje
 Starosti vda se,
 Pervi pozdravim, kér pameten sim.

(Drugimu koru:)

Dobro mi došel,
 Ti ki z menoj
 Čute enake
 V sercu delivši
 Tega poslopja
 Varhe bogove
 V strahu častiš!
 Kér se pomenkvata kneza pokojno,
 Mira besede menujva dostojno
 Tudi med sabo prijazno midvá,
 Rahla beseda junaku se vdá.
 Če pa se srečava zunaj na planim,
 Strašni poboj ti kervavi oznanim,
 Jeklo bo pričalo, čiga veljá.

Celi kor.

De! Ko se srečava zunaj na planim,
 Strašno kervavi poboj ti oznanim,
 Jeklo nej priča, čigava veljá.

Pervi kor (Berengar).

Tebe ne studim! Ti nisi mi vrag!
 Naju je ista zemlja rodila,
 Tujiga roda sta una dvá.
 Tode ko knezi se mislijo biti,
 Morajo hlapci se za-nje moriti,
 To je po redu, pravica to dá.

Drugi kor (Bohemund).

Šamima skerb,
 Zakaj se kervaviga
 Serda borita! Meni ni mar.
 Mi pa ju varjemo sil in viharja;
 Nima poštenja, ni verli bojár,
 Ki zaničávati dá gospodarja.

Celi kor.

Pravo! Varujmo ju sil in viharja!
 Nima poštenja, ni verli bojár,
 Ki zaničávati dá gospodarja.

Jeden iz kora (Berengar).

Čujte, kako pri sebi sim sodil,
 Ko sim simo nečimerno brodil
 Med valovjem visoke pšenice,
 V blodnje zamišljen domače krivice.

V serdu prepira nam bistril ni
 Umen pogovor omamljene glave,
 Trápila nas je razpaljena kri.

Niso li naše te krasne dobrave?
 Kinčeni z grozdem ti bresti zeleni
 Niso li v našem soncu rojeni?
 Alj bi ne mogli neskerbnih zmir
 In zadovoljnih se dni veseliti,
 Blaga igraje obilno dobiti?
 Kaj se preganjamo v boju serditi,
 Tujiga roda sledivši poklic?
 On do te zemlje nima pravice.
 Prišel na barki je morski bežívno
 Od zahoda žarečiga;
 Mi smo begúna sprejeli gostívno —
 Naši prededje, že stara je ta —
 Zdaj pa podjarmeni delamo tlako
 Rodu tim tujimu, sužnim enako.

Drugi (Manfred).

V srečni deželi, zares je, smo mi,
 Sonce ob nebu plavaje jo gleda
 Milo iz vedno prijazne vedrine;

Mi bi zamogli veselo živeti,
 Pa se ne da zakleniti, zapreti.
 Objemajoče jo morja širine
 Divjimu nas izdajo korzaru,
 Ki derzovito primorju grozi,
 Varhi neplačani smo blagodaru,
 Ki le zavidenje tujca budí.
 Sužni v zavetju lastniga sela,
 Braniti nas ne zamore dežela.
 Ne kjer Cerera zlata veljá,
 Ne kjer terte veselo zorijo,
 Kjer železo rase v osercju gorá,
 Tam se vladarji te zemlje rodijo.

Pervi kor (Kajetan).

Krivo razdani so sreče darovi
 V rodu minljivimu ljudske kervi,
 Tode natora pravico stori.
 Nam je obilno mozga darila,
 Ki si stvarivno ponavlja mladost;
 Unim oblast silovita je bila,
 Volja železna, neskončna krepost.
 Strašne moči in poguma navdani
 Speljejo hipno kar serce le kani,
 Hruma napolnijo zemlje širjad;
 Zraven stermeče višave pa zije
 Tudi pogube globoki prepad.
 Blagor mi, blagor, de nizkiga krije
 Tiha namemba me moje slabosti!
 Ti hudoúrniki silne kreposti,
 Iz neskončniga leda po toči,
 Iz naliva skupej deroči,
 Tamno privihraje ljuto tekoči,
 Tirajo mosta razbite v gošavi
 Divje moči po gromeči planavi,
 Nič silovitiga toka ne vstavi;
 Tode za kratko le dan jim je čin,
 Strašniga bitja njihoviga znaki
 V pesku zgubijo se kapljam enaki,
 Samo posip jim ostane spomín.
 — Tujci posilniki zginejo mimo,
 Mi, ki podložni smo, krepko stojimo.
 (Zadne vrata se odprejo; Izabela med svojim sinama nastopi.)

Obá kora.

Dika in slava
 Tebi ki prideš
 Soncu blešečim enaka!
 Glavo prekrasno klečé ti častim.

Pervi kor (Kajetan).

Lepo je lune
 Milši obličje
 V rajdi veseli plamécih danic;
 Lepa visost je
 Matere blage
 V družbi junaštva slovečih sinóv.
 Ni je na zemlji
 Njene podobe, prilike ji ni.

Na visočini

Blaženih let
 Sklenejo v njej se lepote darovi,
 Z materjo milo in njenim sinovi
 Krona se krasno doveršen svet.

Cerkva mi Božja sama ne kaže

Krasniši kipa na tronu višin;
 Lepšiga tudi
 Rajske rojena izkust ne obrazi,
 Kakor je mati in njeni sin.

Drugi kor (Berengar).

Ona iz svôga naročja vesela
 Vidi se dvigati drevo cveteče,
 Ki se mu veje neskončno mladé.
 Rodovino je novo začela,
 Ktera bo soncu enako slovela,
 Dajala času begočim imé.

(Roger.)

Polki poginejo,
 Vlade grozivne,
 Tamno pozabljenje
 Prostre perute terdonočivne
 Na rodovine preslavnih imén.
 Tode vladarjev
 Glave samotne

Jasno blešé,
 In Avrora zlatí jih
 Z večnim žarki svitlosti,
 Sveta v obnebje moleče goré.

Izabela (pristopi sò sinama:)

Ozri se na-me, o nebeška mati!
 Na serce to polóži roko svojo,
 De ga prevzetnost ne napihne clo.
 Spozabila bi radost materna
 Se lahko, vidši se v lepoti sinov.
 Zdaj pervikrat od nju poroda čutim
 Popolnoma obilnost svoje sreče.
 Zakaj do dans po sili mogla sim
 Deliti serca radostne občutke;
 Pozabiti sim sina enga mogla,
 Ko bliže sim se drugja veselila.
 Ah, materna ljubezen je edina
 In vedno dva sta moja sina bila!
 Recita zdaj, alj smem brez trepetanja
 Prepustiti se serčnim nagnenju?

(Manvelu:)

Ko roke stisnem bratove prijazno,
 Ne zasadím li žela v persi tvoje?

(Cezaru:)

Ko serce sitim njega ogledaje,
 Ne ranim tebe mar? Bojim se, de
 Bi clo ljubezen, ki jo vama skažem,
 Ne vpálila togote vajne hujši.

(Po dvomljivim gledanju tega in uniga:)

Kaj úpati, povejta, smem od vaju?
 Recita, s kakim sercam prišla sta?
 Alj stari čert, neugasljivi, v persih
 Prinesla sta v očetovo pohišstvo,
 In zunaj pred poslopjem čaka boj,
 Kervavi boj, za miglej le obujzdan,
 Glodaje berzdo škripajočih zob,
 De zdajci, ko zapustila me bosta,
 Razklene se goreče zlobe vnovič?

Kor (Bohemund).

Boj ali mir! Še kobre so skrite,
V krilu prihodnosti tamno zavite.
Prej pa ko idemo sklênita jo,
Mi za oboje pripravljeni smo.

Izabela

(množico krog in krog ogledaje:)

In kaka družba, strahovito bojna.
Kaj čejo ti v tim kraju? Alj pripravlja
Se v tih dvoranah boj, kervava bitva?
Čemú ta trop neznan, ko mati serce
Otrokam svojim razodeti hoče?
Vaj strah je clo v naročju maternim
Kovarnih zajnk, lažniviga izdajstva,
De herbet si zavarjeta skerbljivo?

O, te derhali divje, ki so z vama,
Ti nagli hlapci jeze vajne — niso
Prijatli vajni! Ne! Ne mislita,
De svetvali bi vama dobro k dobrim.
Kje serce bi za vaj imeti mogli,
Za vsiljen rod, za tujce, ki čez njih
So gospodarstva se pooblastili,
Pregnali jih iz lastniga nasledstva?
Verujta mi! Slobodno vsak živeti
Po svoje hoče, po zakonu lastnim,
Zunajni sili se nerad uklanja.
Le vajna moč, le strah primora jih,
Udati se nevoljno službi vajni.
Spoznajta ta lažnivi rod, neserčni!
Zla radost je, s katero se mašuje
Nad veličanstvam in nad srečo vajno.
Vladarjev pad, visocih glav pogin
Sta mu pogovor, pevanja predmet,
Ki se glasi od sina do unuka,
In mu noči predolge zimske krati.
— O sina moja! Vražen je ta svet;
In zvit in kriv! Le sebe ljubi vsak,
Preménlive, ohlatne, negotove
So vse vezi golufne, lahke sreče —
Kar zdetje druží, zdetje loči — Samo
Natora je pravedna! Ona sama

Stoji na večnim šidrovišču krepko,
 Ko se v življenja divjimu valovju
 Nestalno vse premika — Nagnenje
 Prijatla da, tovarša da korist,
 Pa blagor temu, ki dobil je brata!
 Pristvarjen, prirojen mu je prijatelj,
 In proti svetu polnim golufije,
 Zvijač in svad je dvojno oborožen.

Kor (Kajetan).

Vladnice misli so dične, so knežke,
 Moram jih čislati, moram zares!
 Ona namembe in djanja človeške
 Mirno presodi bistrih očes.
 Mi pa se tiramo blodniga mnenja
 Slepo in trápasto v boru življenja.

Izabela (Cezaru:)

Ti, ki nastavljaš bratu svômu meč,
 Ozri se v tem kardelu krog in krog,
 Kdo zalši je od brata tvôga v njemu?

(Manvelu:)

Kdo tih, ki za prijatle jih imaš,
 Primerjati se more bratu tvojim?
 Oba izgled po starosti sta svoji,
 Inaka scer, po ceni vsa enaka.
 Poskusita se v lice gledati!
 O, abota zavisti, ljubosuma!
 Izvolil bil bi si ga za prijatla,
 Iz tisuč družih za ediniga,
 Na serce živo bil bi ga pritisnil;
 In zdaj, ko ti ga je natora sveta
 Že zibelki dobrotno darovala,
 Teptaš nje dar z nogama, lastno kri
 Prevzetne samoglavnosti izdaješ,
 Nevredniši tovarštvo izvolivši
 Se tujcu in sovražniku pridružiš.

Don Manvel.

Poslušaj me!

Don Cezar.

Poslušaj mene, mati!

Izabela.

Besede ne porávnajo te svade,
Tu moje se in tvoje ne razloči,
Osvete od krivice ne spozná.
Kdo ískal bi tečaj žveplene reke,
Ki gnal jo je iz Etne divji žar?
Porod strašán podzemske sile vse je
Rujava skorja grozovitne lave
Poljane plodne na debelo krije,
Po grobljah in po sipu nôga stopa.
— Pokličem vama samo to v spomin:

Krivica, ktero mož dorašen možu
Nakloni, to razumim, težko se
Pozabši prizanese. Mož povračbo
Iméti hoče, ino sklepa, ki ga
Premisli dobro, čas mu ne premeni.
Alj vajniga prepiranja začetek
Je puhli plod neumniga detinstva,
Že starost bi zatreti ga imela!
Pomislita! Kaj prvi uzrok bil je?
Ne vesta več, kaj ne? In ko bi vedla,
Smejala bi otročje se togôte.
In vonder je otročji prvi kavš,
Ki je, razvivši se v nesrečnim sledu,
Rodil krivice clo do dneva tega;
Ker grešne dela vse do zdaj storjene
So suma in osvete tužni sini.

In zdaj bi hotla, zdaj ko moža sta,
Otročjo prazno svado dalej gnati?

(Ju prime za roke:)

O, sina moja! Daj, sklenita urno,
Nasprotno vse račune pozabíti,
Kér ista je obéh strani krivica.
Velikoserčna eden drugimu
Darujta dolg nepobotljivo strašni.
Vsih zmag nar lepši prizanezba je!
V pokopalíše rajniga očeta
Verzíta serd nezreliga detinstva!

Ljubezni, spravi, slogi zanaprej
Življenje vajno bodi posvečeno!

(Eno stopinjo nazaj pomaknivši se jima prostor da, de bi se eden drugimu približala. Brata, ne pogledaje se, v tla oči pobesita:)

Kor (Kajetan).

Materne čujta besede svarivne!

Ona resnično razum govori.

Bodi zadosti te svade protivne,

Če pa po volji je, nej dokipí.

Kako namenita, se ne pečám,

Vidva ukažita, jez jo speljam.

Izabela

(potém ko je nekoliko časa potihnula in zastojn odgovor sinov čakala — zaterte žalosti:)

Ničesar več sedaj ne vém. Izpraznjen

Je tul besed in prošenj moč je trudna.

Ki vaj krotil je krepko, v grobu spava,

In brez moči stoji med vama mati.

— Končajta! Prost je vama plan! In besu,

Ki vaj divjaje tira, sledita!

Bogov domačih ne poštujta hrama!

Dvorana ta, ki vaju je rodila,

Glediše strašno bratomora bodi.

Pred maternim očmi pogubita

Se z lastnima rokama, ne po tujih.

Oči v očéh, kakor tebanski par,

Se zgrabita, in ljutoma borivši

Ovita se strupeniga objema!

Življenje za življenje premenjaje

Si súnita nasprotno meče v drob.

In tudi smert ne ugasi vajne svade,

Žareči plam zedinjene germade

Nej se delí v razcepa strašna dva,

De svetu s tim grozivno znanje dade,

Živela kak in kak umerla sta.

(Odide. Brata ostaneta v prejšni delji saksebej stoječa.)

Oba brata. Oba kora.

Kor (Kajetan).

Res le besede so, kar je izrekla,
Vonder je v živimu jedru vesti,
Serce zlomivši mi, strašno me spekla.
V žlahti jez nisim prelival kervi.
Roko še dvignem kviško vso čedno.
Vidva sta brata — preglejta posledno.

Don Cezar

(brez de bi brata pogledal:)

Ti starši si, ti začni govoriti!
Sramota ni, če staršimu prijenjam.

Don Manvel

(ravno tako:)

Le reci kaj, kar dobro je, in rad
Izgledu sledim brata mlajšiga.

Don Cezar.

Ne de bi se krivičnišiga cenil,
Alj clo, de bi šibkejšiga se čutil —

Don Manvel.

Ki te pozná, te ne dolží plahote,
Šibkejši bi ponosniši govoril.

Don Cezar.

Ne misliš hujši ti o bratu svojim?

Don Manvel.

Ponižbo ti, in jez zaveržem laž.

Don Cezar.

To serce ne prenese zaničanjva;
Pa ti v naj hujšim serdu boja vredno
O svojimu si bratu mislil zmir.

Don Manvel.

Previžan sim, ti moje smerti nečeš.
Nekdo je htel me skrivnoma ubiti,
Ti pokoril si ojstro izdajavca.

Don Cezar

(se bratu nekoliku bliža:)

Ko znal bi bil, de tak pravičen si,
Zgodilo bi se marsikaj ne bilo.

Don Manvel.

Ko bil bi vedel, de si tako spraven,
Veliko truda bil bi majki hranil.

Don Cezar.

Prevzetniši si mi popisán bil.

Don Manvel.

Visocih kletva je, de njih ušes
Odpertih se povlastijo podložni.

Don Cezar

(živo:)

Služabniki, tak je, so vsiga krivi.

Don Manvel.

Ki naj navdali z britkim serdam so.

Don Cezar.

Ki marnje zle so semtertje nosili.

Don Manvel.

Ostrúpili vse dela s krivo sodbo.

Don Cezar.

Vlivali kis, ne olje v rane hude.

Don Manvel.

Namest gasiti, v žar so pihali.

Don Cezar.

De! Zapeljana, golufana sva.

Don Manvel.

Orodje slepo v roci tuje strasti.

Don Cezar.

Če res je de je drugo vse nezvesto —

Don Manvel.

In krivo! Mati rekli so-veruj!

Don Cezar.

Tedaj podam bratinsko roko ti —

(mu jo ponudi:)

Don Manvel

(jo naglo prime:)

Na svetu tem naj bližnjiši je meni!

(Se molčé, roko v roci, nekoliko časa gledata.)

Don Cezar.

Gledaje te, osupnjen in zavzet,
V obličju tvojim materno zagledam.

Don Manvel.

In jez podobó v tebi razodenem,
Ki gane me še bolj, še čudniši.

Don Cezar.

In res si ti, ki z mlajšim bratom tako
Dobrotno in prijazno govori?

Don Manvel.

Je ta mladenč pokojni, mili, sladki,
Čertiti moj, moj zlega željni brat?

(Novo molčanje; brata se prijazno gledata.)

Don Cezar.

Ti iz očetove zapuščine
Arabskiga plemena konje terjaš.
Poslancam tvojim sim jih bil odrekel.

Don Manvel.

Rad jih imaš, jez več ne mislim na-nje.

Don Cezar.

Ne, uzmi konje, uzmi tudi voz
Očetov, uzmi vse, te živo prosim.

Don Manvel.

Storim, če vzameš ti primorski grad,
Za kteriga sva hudo se borila.

Don Cezar.

Ga nečem, ne; pa zadovoljen sim,
De v njemu skup po bratovsko živiva.

Don Manvel.

De! Bodi tak! Čemú posebno blago,
Kér čutenja enakiga ste serci?

Don Cezar.

Zakaj bi nek živela vsak za sebe,
Kér sklemba naj nosprotno obogati?

Don Manvel.

Zedinjena in složna sva za zmir.
(Ga serčno objame).

Pervi drugimu koru (Kajetan).

Kaj se razdvojena gledava vražno,
Zdaj ko sta kneza se serčno sklenila?
Roko podam ti v pomirenje blažno;
Bova li midva se vedno čertila?
Brata če ona po zvezi kervi,
Iste dežele sinovi smo mi.

(Kora se objameta).

*Posel nastopi.**Drugi kor (Bohemund)*

(Cezaru:)

Poglej gospod! Pazún se verne tvoj.
Raduj se, o Don Cezar! Oznanilo
Prinese ti veseliga obsežka,
Obraz njegov se sveti pomenljivo.

Posel.

O, blagor meni! Blagor mestu temu!
Naj lepšiga ogleda sim vesel.
Sinova vidim svojiga gospoda,
Katera v serdu sim zapustil bitve,
V pogovorú pokojnim roko v roci.

Don Cezar.

Iz plamena sovražtva se ljubezen,
Kot samolet prerojen, krasno dvigne.

Posel.

In jez priložim k prvi sreči drugo!
Izvedril se je cilj poslanstva jasno.

Don Cezar

(na stran peljaje ga:)

Povej mi, kaj prineseš!

Posel.

Dan današni

Je vse veselo združiti namenil.
Zgubljena tud, katero smo iskali,
Je najdena, gospod, in dalječ ni.

Don Cezar.

Je najdena! Kje je? Povej! Govori!

Posel.

V Mesini tu je skrita, moj gospod!

Don Manvel

(k prvi polovici kora obrnjen:)

Blešeti vidim višje rudečine
Obličje brata, sveti mu pogled se.
Ne vem kaj je, pa barva je veselja,
In serce moje z njim se veselí.

Don Cezar

(poslu:)

Daj, pëlji me! — Ostani z Bogam brat!
Pri materi se bova našla zopet;
Potrebna reč me žene zdaj od tukaj.

(Hoče iti.)

Don Manvel.

Nikar je ne odlagaj. Sreča s tabo.

Don Cezar

(premisli in se poverne:)

Don Manvel! S tabo govoriti, mene
Neizrečeno veselí — Jez čutim,
De bodeva preserčno se ljubila;

Zaterti berst ljubezni bo krepkejši
 Poganjal ino lepši v novim soncu;
 Dohitil bom zamujeno življenje.

Don Manvel.

Veselo cvetje krasen sad pomeni.

Don Cezar.

Ni prav, jez vem, in sam svarim se hudo,
 De tvojim se objemu zdaj umaknem;
 Nikar ne misli, de bi manj te ljubil,
 Kér krasno dobo to sedaj pokrajšam.

Don Manvel

(očitne nepazljivosti:)

Kar mika te, to stori! Vse življenje
 Bo zanaprej ljubezni posvečeno.

Don Cezar.

Če ti povem, kaj tira zdaj me proč —

Don Manvel.

Daruj mi serce, tvoja bodi tajnost!

Don Cezar.

Pa tudi ta ne loči naju dalej;
 Posledna tamna guba kmalo zgine.

(Proti koru obrnjen:)

Oznamim vam, de boste vedli vsi!
 Končan je boj med mano in med bratom.
 Kdor iskro bo ugasnjene nesloge,
 De bi požár zasmodil, podpihaval,
 Je moj žalitel, smertni moj sovražnik,
 Certil ga bom kot pekla gnusne vrata.
 Ne upaj mi ne vstreči, ne dopasti,
 Ne upaj hvale zadobiti moje,
 Ki hudo mi od brata oznanuje,
 S postrežnostjo krivično britki ost
 Prenaglene besede dalej nosi.
 — Beseda, ki se v nagli jezi reče,
 Na ustni ne požene korenin;

Prestrežena pa v sluh sumljivosti
 Neskončno kakor beršlan obrodi,
 In serca se poprime tisučerno;
 Tak zamotá se med naj verliši
 Osveta in sovražtvo neizmerno.

(Še enkrat brata objemši odide z drugim koram.)

Don Manvel in prvi kor.

Kor (Kajetan).

Zavzet, osupnjem, o gospod, te gledam,
 Razúmiti te kar ne morem dans.
 Ti komaj in le kratko odgovarjaš
 Na bratove besede ljubeznjive,
 Ki bliža se z odpertim sercam tebi.
 Zamišljen, brez deležnosti stojiš,
 Ko de bi sanjal, ali de bi truplo
 Le pričo bilo, ti pa dalječ proč.
 Ki tak te vidi, bi dolžil te lahko
 Prevzetnosti, in nečutljive duše;
 Jez pa dolžiti tega te ne mislim,
 Kér bistro gledaš kakor srečni človek,
 In smeh se ziblje na obličju tvojim.

Don Manvel.

Kaj imam reči, kaj odgovoriti?
 Moj brat nej govori! Življenje novo,
 Do zdaj neznano njemu, ga obide;
 On stari čert iz nedra zginuti,
 In serce tak olajšano si čuti.
 Jez — nisim jeze več prinesel sem,
 In komaj vem, zakaj sva se borila.
 Visoko nad posvetnim duša moja
 Se ziblje na perutih radosti.
 Razvedreni življenja so oblaki,
 In tamne gube vse so poravnane
 V neskončnim blesku, ki me zdaj obdaje.
 — Te izbe, te dvorane ogledujem,
 In mislim si stermerne radostno
 Zavzete in osupnjene neveste,
 Kér kakor kneginjo gospodarico
 Jo peljal bom čez prag poslopja tega.

— Zdaj ljubi le ljubečiga. Udala
 Se je junaku tujim brez imena.
 Ne sanja se ji, de mesinski knez,
 Don Manvel, bil bi, ki sò šaplam zlatim
 Ovenčati ji hoče krasno čelo.
 Kar milo nam, osrečiti, je sladno,
 Obdati z bleskam ljubljeni obraz
 Nenehama se vpira serce gladno;
 Lepota scer je sama kinč in plamen,
 Pa vonder ji visost pomnoži kras,
 Kot zlat obstret ozalša žlahtni kamen.

Kor (Kajetan).

Po molku dolgim čujem te, gospod,
 Zdaj pervikrat besedo razvozlati.
 Že dolgo ti očés pazljivih sledim,
 Skrivnosti si posebno čudne svest;
 Pa prašati se nikdar nisim tvegala
 Po tem kar mi v oblak molčanja skrivaš.
 Ni mar ti več veselja lovske gonje,
 Ne dirka kónj, ne zmag sokolovih.
 Ko sonce zajde v milost Božjo, zdajci
 Iz družbe se tovaršev svojih zmuzneš,
 In izmed nas, ki scer te v sleherno
 Nevarnost bojno spremimo in lovsko,
 Ne smé s teboj na skrivnim potu nihče.
 Zakaj zavidno nam do dneva tega
 Ljubezni svoje skrivaš krasni cvet?
 Kaj sili te, mogočniga, v to djanje,
 Kér sercu tvôm nevredni strah neznan je?

Don Manvel.

Begljiva je, in krili ima sreča,
 Ohrani le v zaperti skrinji se,
 Molčanje pak ji je v čuvarja dano.
 Če se prederzne prazna govorljivost
 Pokrov odkriti, hipoma pobegne.
 Alj zdej, tak blizo cilja, smem in hočem
 Pretergati molčanje svoje dolgo.
 Kér moja bo o pervim svitu dneva
 Prihodniga, in vražnika zavist
 Ne bo moči nad mano več iméla.

In več do nje ne bom se kradel tako.
 Ljubezni slê tovaršu ne tajil,
 Veselja ne v bežanju več lovil,
 In jutro bo prijaznim dans enako.
 Ne kakor blisk, ki v hipu bitje skléne,
 In nagloma se v mraku zatopí,
 Ko tihi vir, kot ure tok pešéne
 Bo tekla rah mi sreča krasnih dni.

Kor (Kajetan).

Imé ji daj, ki te na tihim sreči,
 De slavimo naklombe tvoje slast,
 In vredno ti nevesto počastimo.
 Kje našel si, povej nam, kje si skríl jo,
 V zavetju kakim kraja tajniga?
 Na lovu mi preblodimo široko
 Na vse strani otoka križne poti;
 Pa sreče tvoje nič nam ni izdalo,
 Tak de bi nam verjeti skor veljalo,
 Začaran mrak, alj coper krije jo.

Don Manvel.

Ta coper zgine dans; kér dans ta dan
 Na svit bo prišlo, kar je skrito bilo;
 Zatorej čujte, kako z mano šlo je.
 Pet mescov je, še vladali so oče,
 In so mladosti tilnike okorne
 Deržali krepko v jarmu siloma —
 Ničesar nisim razun divje slasti
 V orožju in gonitvi še poznal.
 — Lovívši smo hodili kraj planine
 Že celi dan, ko se je prigodilo,
 De sim, sledé košuto belo, samši
 Naprej iz družbe vaše se podal.
 Zverinče plašno po ovinkih dola
 Čez germ in sterm, čez rov in kol beží;
 Zmir za lučaj pred sabo vidim jo,
 Ne mogši je prijeti ne zadeti,
 Poslednič naglo v neki vert mi zgine.
 Skočívši jez raz konja urno urno
 Za njo hitim, že dardo namerjaje;
 In glej! zavzet ostrašeno zverino

Pred nuno v travi vidim trepetati,
 Ki gladi jo z rokama nježnima.
 Osupnjen, sterm oči v to čudo vprem,
 Derzé v desnici dardo dvignjeno —
 S prosečim gleda me očesam nuna
 In tak molčé stojíva si nasprot —
 Kak dolgo, tega nisva presodila,
 Pozabljena je časa méra bila.
 Globoko v dušo gled mi zasadí,
 In zdajci vem, de serce prejšno ni.
 — Kaj rekel jez, kaj rekla blagotinka,
 Ne prašati, o tem mi ni spominka;
 Kér kakor sanj detinske dobe mile
 Zavito v mrak se vse mi zdi sedaj.
 Na mojih tih so njene persi bile;
 Ko prišla je zavednost mi nazaj.
 In čuj! En zvon zaklenka samostana,
 Molitve ura je na znanje dana,
 In naglo kot prikazen mimo šine,
 Iz vida mi prekrasna diva zgine.

Kor (Kajetan).

Oznanbe tvoje groba me je, knez!
 Dotaknil si se grešno Božje dive,
 Oskrunjenja so tvoje roke krive!
 Kér rot strašán je samostana vez.

Don Manuel.

Zdaj misel me je ena le vodila,
 Življenju je pomemba dana bila,
 Vse želje so imele isti cilj;
 In kakor romar v istok se oberne,
 Kjer sonce mu obljube zableši,
 Tak se moj up in moje hrepenenje
 Oberneta po isti svitli zvezdi.
 Ni dvignul dan iz morja se, ni zginul,
 Ki združil bi ne bil ljubeča dva.
 Spletena tiho zveza serc je bila,
 Le jasni zrak nad nama vse videč
 Je bil svedók zaupni naju sreče,
 Človeških služb potreba bilo ni.
 O, zlati čas! O sladke krasne ure!

— Scer naju slast ob nebu rop ni bila,
Prisega še ni serca vezala,
Ki se mi je na vekomaj udalo.

Kor (Kajetan).

Tedaj ji je le nježnih let zavetje,
In ne pokop življenja samostan?

Don Manvel.

Zaupana v zastavo Božji hiši
Bo terjala se nekidan nazaj.

Kor (Kajetan).

Pa kake se ponosi rodovine?
Kér žlahtno le po žlahtnimu rodi se.

Don Manvel.

Skrivnost si sama ne pozná ne žlahte,
Ne staršev, ne očestva svojiga.

Kor (Kajetan).

Ne pelje mar kak tamni sled nazaj
K izvirku prvim njeniga življenja?

Don Manvel.

Edini mož, ki njeni rod pozná,
Terdí de je iz rodovine žlahtne.

Kor (Kajetan).

Kdo je ta mož? Ničesar ne zamolči,
Le vse vedoč sovetvati zamorem.

Don Manvel.

Služabnik star obiše včasi jo,
Med materjo in hčerko glas edini.

Kor (Kajetan).

In nisi kaj po starcu temu sprašal,
Zgovorna je in plaho-serčna starost.

Don Manvel.

Podal se nisim radovednosti,
Ki znala bi skaliti srečo mojo.

Kor (Kajetan).

In kake so besede starca bile,
Ki prišel je obiskati divico?

Don Manvel.

De pride čas, ki vse razjasnil bode,
Tolažil je od leta jo do leta.

Kor (Kajetan).

In čas letá, ki vse razkriti ima,
Alj ti ga bolj na tanko ni popisal?

Don Manvel.

S premembo neko stanja njeniga
Grozil je nama sivic dni poslednih.

Kor (Kajetan).

Grozil, ti praviš? Tak tedaj se nájdaš
Novic, ki te ne bodo veselile?

Don Manvel.

Premembe vsake srečniga je strah;
Kjer ni dobička, se je zgube bati.

Kor (Kajetan).

Pa zvedba, ko se je bojiš, bi znala
Ljubezni tud ugodna biti tvoji.

Don Manvel.

Pa tud nevarna; torej sim gotovo
Izvolil in sim urno jo prehitel.

Kor (Kajetan).

Ti strašiš me; kaj reči misliš, knez?
Bojim se, de prenaglil si se s čim.

Don Manvel.

Poslednih mescov bolj pogosto sivic
Govoril je besede pomenljive,
De dan se bliža, ki popelje jo
V naročje blago njene rodovine.

Razločno pak je včerej jo povedal,
 De v prvim zoru jutrajniga dneva —
 To je ta dan, ki ravno danas teče —
 Popolnoma se bo nje stan premenul.
 Zgubavati zdaj več ni časa bilo;
 Storjen, speljan je urno bil moj sklep.
 Preteklo noč ukradel sim divico,
 Ter jo v Mesino skrivnoma pripeljal.

Kor (Kajetan).

Prederzno, grešno, tolovajsko djanje!
 — Svarivno, knez, besedo prizanesi!
 To je modrejši starosti pravica,
 Kér derzno se pozabi nagla mladost.

Don Manuel.

Od samostana milostnih nedaljno,
 V samoti tihi verta nekiga,
 Kateriga zijavnost ne nadležva,
 Sim ravno ločil se od nje, ko sim
 Prihitil sem, de z bratom se umirim.
 V bojazni britki sim jo tam zapustil,
 Kjer pač ne nájda se ničesar manj,
 Ko v blesku knežkim odpeljana.
 In na prestol visoke slave pred
 Mesino celo posajena biti.
 Zakaj le v gisdi, v svitu le visosti,
 V slovezni družbi vaši vitežki,
 Ne več drugač me vidila ne bo.
 Jez ne terpim, de moja bi nevesta
 Se materi, katero dal ji bom,
 Približala begunka brez domovja,
 Ko kneginjo po knežko mislim jo
 Peljati v grad prededov mojih slavnih.

Kor (Kajetan).

Ukaži nam; gotovi smo, gospod!

Don Manuel.

Iz njeniga objema sim se zmaknul.
 Opravke pak le z njo imeti hočem.
 Vi spremite sedaj me na bazár,

Kjer imajo zamorci vse na prodaj,
 Kar jutrovo pridelka žlahtniga,
 In ličniga izdelka prirodí.
 Izvolite sandale prvič krasne,
 Zavét in kinč preblaženih nožic.
 Potem kupite indijansko tkanje,
 Blešeče jasno kakor Etne sneg,
 Nar bližniši ki je sijanju sončnim,
 De rahlo krije, kakor zgodna megla,
 Diviške ude nježniga telesa.
 Škerlatni pas pod nedrijem nedolžnim,
 Pretkan in šit z bogato zlatnim nitmi,
 Nej skup derži slovezno tuniko;
 Kolor kneževski k temu dodenite
 Blešeče svile in škerlatne barve,
 Na rami nej ga sklène zapon zlat. —
 Ne zabite zapestnic leskajočih
 V okinčenje okroglo mičnih rok;
 Ne biserja, koralnih ne verig,
 Daril prečudnih morske boginje.
 Ob čelu ví se svitli diadem,
 Iz kamenja prežlahtniga sestavljen,
 V katerimu z rubinam plamenečim
 Zelen smaragd menuje ojstre žarke.
 Na kitnim zvitku dolgo zagrinjalo
 Pripeto bodi, in podobo krasno
 Kot svitla megla previdljivo skrivaj,
 In z vencam nej diviško mirtnim celo
 Se krona in doverši slavno delo.

Kor (Kajetan).

Opravljeno bo kmalo kar ukažeš,
 Kér najde se storjeno in gotovo
 Na prodaj po bazaru vsa ta reč.

Don Manuel.

V konjarnici naj lepšiga stopača
 Izvolite, tak svitlo jasne barve,
 Kot konji so v napregi Febovi.
 Škerlato ga pokrivaj, žlahtno kamnje
 Izkustno berzdo in opravo kinči,
 Kér kneginjo ponese duše moje.

Vi pak se tud oblecite slovezno
 In spremite v poslopje gospodinjo,
 Spodobne šege, in z veselo godbo.
 Odidem zdaj, de vse to preskerbim;
 Za družbo si izvolim dva med vami,
 In drugi čakajte me — Kar ste čuli,
 Nej ustne se nikakor ne dotika,
 Dokler vezi ne razvozlam jezika.

(Odide z dvéma iz kora.)

Kor (Kajetan).

Reci, kaj bova sedaj začela,
 Ko ne prepirata kneza se več,
 Kak pušóbo vremén preterpéla,
 Krajšála s čim delapust si bodeč?
 Bati se, dvomiti, upati vedno
 Mora čelovek za jutro nasledno,
 Serčno de butaro bitja porabi,
 Časa enakost utrudljivo zabi;
 Da mu hladivniga vetra šumenje
 Rahlo premaja zastano življenje.

Eden iz kora (Manfred).

Krasen je mjr! Prijazno mladeněč
 Poleg pokojniga vira sedí;
 V sončnimu blesku ob njemu skakljivi
 Jančici grizejo kermo po grivi.
 Glasov in pesmi sladkih snovar je,
 Jeka veselo okrog mu doní,
 Ali pa v svitu večerne zarje
 Rahlo na bregu potoka zaspí —
 Vonder boj visokejši je slave,
 Pretresovatel človeških osod;
 Meni dopade viharno življenje,
 Vedno zibanje, vedno vertenje,
 Na kolobaru premembe in zmot.

Človek se v miru nečimerno skerči,
 Sercu nedelavni pokoj je smert.
 Slabim postava je boginja zala,
 Vsakimu rada enako bi dala,
 Vse bi polikala, vse poravnala,
 Boj pa nasprot velikane rodí,

Iz pozabljivosti dvigne moči,
In clo plašunu pogúm oživí.

Drugi (Berengar).

Nam ne odpira poslopja ljubezen?
Ni za lepoto prepiranja v tém?
Tam je úpanje, tam je bojezen,
Tam je vladar, ki dopade očém!
Tudi ljubezen življenje pretrese,
Sivkaste barve nahip zaverté se.
Mično nas mami za leta prijazne,
Pene pomorske prikúpliva hči,
V djanje priprosto in žalosti razne
Cvetlice krasniga sanja sadí.

Tretji (Kajetan).

Cvetlica travnu cvetečim izviraj,
Sveti mu zor, in vence si zbiraj,
Ki ga še kinčijo kodri mladinski;
Starosti zreli in pametni že
Bogu modrejšimu služiti gré.

Pervi (Manfred).

Bistri Diani, prijatlici lova,
Dajte nam slediti v lesje planín,
Trešiti v tamnimu gojzdu ostrova
Kozla skakuna iz divjih pečín.
Lov je bitve podoba gotova,
Žalostne boginje radostni sin —
Zgodaj ob zarji že dvignemo se,
Ko rogovi povabijo gladko
Čez bregovje, čez globine,
Višji, višji, radostne slé,
Ude utrudene kôpati sladko
V zraku hladivnimu vedre višine.

Drugi (Berengar).

Alj se zaúpati vedno gíbljivi
Boginji hočemo, višnjevo sivi,
Ki nam prijazniga lica izročí
Svôga kraljestva neskončno širjad?
Pravo! Stesajmo si v tok plesajoči
S krepkim perutami jaderni grad!

Ki z grebenam barke leteče
 Morja kristalne poljane orjê,
 Svét osvoji si, zaročnik je sreče,
 Brez de sejal bi, on žeti začnê.
 Morje upanja prostor je zlâti,
 Čudno domovje sreč in napak,
 Hitro na njemu oboža bogati,
 Hitro ubožni je knezu enak.
 Kakor vihár s hitrostjo spomina
 Rože vetrovne obód preverši,
 Tukaj premeni pomemba se čina,
 Boginja sreče koló zavertí.
 Na valovju je vse valovje,
 Lastniga tukaj ničesar ni.

Tretji (Kajetan).

Tode ne samo v kraljestvu slapovja,
 Na premetavnimu toku valóv,
 Tudi na zemlji, ki krepkih osnov
 Na vekovite se stebre opira,
 Suče se sreča in snubce prebira.
 — Strah me je te nagle nove sprave
 Najti v njej tolažbe kar nevem;
 Jez na skorjo komaj hladne lave
 Hiše svoje staviti ne grem.
 Pregloboko serd enaki vžgê se,
 Kar naskriž med njima teklo je,
 Se ne zabi, se ne prizanese,
 Kónca temu vidil nisim še.
 Pomenljive me strašijo sanje,
 Njih povest ne žali vam ušes;
 Tode prašam, kaj je to skrivanje?
 Te ženitbe nepobožna vez?
 Te ljubezni krive, tamne poti?
 Ta obróp svetiša, kaj je ta?
 Kar je dobro, to na ravnost hodi,
 Slabo seme slabo sadje da.

Drugi (Berengar).

Tud po ropu, kakor nam je znano,
 Si je ženo rajni osvojil,

Žensko v prejšne vezi zamotano,
 Zbral si jo je oče bil.
 In preded nevslisane preklinbe,
 Grozovinsko seme zlobnosti
 Na krivično postljo zadervi.
 Brez iména strasne činbe,
 Černe pregrehe zakriva ta dom.

Tretji (Kajetan).

Res je! Začeto je bilo sirovo,
 Slab za prihodno je tak spomin,
 Kér pod soncam mašuje gotovo
 Zlobnosti divje se sleherni čin.
 Ni le naklučenje slepo zadeto,
 De sta se brata preganjala v smert,
 Materno bilo teló je prekleto,
 Morala bor je roditi in čert.
 — Tode molčimo! Ne blésti sodivno!
 Kér Evmenide snujejo skrivno;
 Obžalovati je čas nesrečo,
 Kadar jo gledamo v djanju grozečo.

(Kor odide.)

